

พักกลางวันที่ หงอยเหงา

โดย สตacey ลินน์ แครร์รอลล์
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

“พระวิญญูณนั้นกระซิบด้วยเสียงนุ่มนวลแผ่วเบา”
(หนังสือเพลงสำหรับเด็ก, 56)

คาลิเดินเข้าไปในห้องอาหารกลางวันและมองไปรอบๆ เด็กอื่นๆ กำลังวิ่งไปหาเพื่อนและนั่งรวมกลุ่มกันที่โต๊ะ ห้องจ๊อกแจ๊กจ้อด้วยเสียงพูดคุยกันอย่างตื่นเต้นและหัวเราะกันอย่างมีความสุข เพิ่งเป็นวันที่สองของโรงเรียน แต่ดูเหมือนทุกคนมีคนที่นั่งด้วยยกเว้นคาลิ

เธอรีบที่จับกล่องอาหารกลางวันและเดินไปที่โต๊ะตัวหนึ่ง “ฉันนั่งข้างเธอได้หรือเปล่า?”

คาลิถาม

เด็กผู้หญิงผมเปียยาวสีน้ำตาลเงยหน้า เธอทำเสียงหยุดหงิดและส่ายหน้า “ไม่ได้ มีคนนั่งแล้ว” เธอตอบ

“โอเค” คาลิย้ายไปที่นั่งว่างอีกที่หนึ่งและวางกล่องอาหาร

“นั่งตรงนี้ได้! ฉันจองแล้ว” เด็กผู้ชายสวมเสื้อลายสีเขียวพูด เขาผลักกล่องอาหารของคาลิลงไปบนพื้น เพื่อนของเขาทุกคนหัวเราะ

คาลิก้มลงเก็บกล่องอาหารของเธอขึ้นมาอีกครั้ง เธอเดินข้ามห้องไปนั่งที่โต๊ะว่างตัวหนึ่ง เธอเห็นคนที่อยู่แถวบ้านเธอและพยายามโบกมือ แต่เขามองไปทางอื่น คาลิหน้าเศร้า ทำไมไม่มีใครอยากเป็นเพื่อนเธอ?

คาลิก้มมองอาหารของเธอ เธอรู้สึกไม่อยากกินแล้ว เธอขีดน้ำตาลปิดกล่องอาหารและเดินออกไป

ทุกคนเล่นกับเพื่อนๆ อยู่แล้ว คาลินั่งอยู่คนเดียวบนม้านั่งตัวหนึ่งและดูเด็กคนอื่นๆ เล่นกันสนุกสนามโดยไม่มีเธอ แล้วคาลิก็กสังเกตเห็นเด็กผู้ชายอายุเท่าเธอนั่งอยู่คนเดียวบนสนามหญ้า เขาสวมเสื้อสีเหลืองต่างๆ และผมของเขาเสียไปด้านหลัง

คาลิมองห่างๆ เธอเห็นเด็กผู้หญิงกลุ่มหนึ่งจากชั้นของเธอกำลังเล่นเกมบอลลูกอยู่ เธออยากให้พวกเขาชวนเธอไปเล่นด้วย

คาลิมองดูเด็กผู้ชายคนนั้นอีกครั้ง เขานั่งคอดกและกำลังเด็ดหญ้ารอบเท้า คาลิจำสิ่งที่คุณแม่พูดบางครั้งได้: *มองหาเด็กที่หงอยเหงา*

คาลิหน้าเศร้า เธอ ก็เหงาเหมือนกัน ไม่มีใครพยายามเป็นเพื่อน เธอ!

แต่แล้วคาลิก็ก็นึกถึงตอนที่เธอรับบัตรสมาชิกที่แล้ว เธอสัญญาจะฟังพระวิญญูณบรืสุทธิ์ พระวิญญูณบรืสุทธิ์อาจจะกำลังช่วยให้เธอจำที่คุณแม่บอกเธอได้ พระวิญญูณบรืสุทธิ์อาจจะกำลังพยายามบอกเธอให้เล่นกับเด็กผู้ชายที่ใส่เสื้อสีเหลืองคนนั้น

คาลิถอนหายใจและลุกขึ้นยืน ความรู้สึกกอบอุ้มแผ่ซ่านในใจเธอ เธอเดินไปนั่งบนหญ้าข้างๆ เด็กผู้ชาย

“หวัดดี” เธอทักทาย

“หวัดดี” เขาตอบเสียงอู้อี้
“เธอชอบสีอะไร?”
“อืม... สีเขียว”
“ดีจัง ฉันชอบสีชมพู” คาลิบอก “เธอมีสัตว์ตัวโปรดหรือเปล่า?”
เด็กผู้ชายนั่งตัวตรงขึ้นอีกหน่อยและมองเธอ
“มี ฉันชอบไดโนเสาร์มาก”
“ฉันก็ชอบ ตัวโปรดของฉันคือไทรเซอราทอปัส”
เด็กชายยิ้ม
จากนั้นเสียงกระดิ่งก็ดัง คาลิลุกขึ้นยืนและโบกมือลา เธอยิ้มขณะเดินกลับเข้าห้องเรียนคนเดียว เธออาจจะไม่มีเพื่อนที่ดีที่สุด แต่เธอรู้สึกมีความสุขโดยรู้ว่าเธอทำให้ช่วงพักของบางคนดีขึ้นบ้าง ●

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ผมต้องรีบไปโรงเรียน แต่มีความรู้สึกว่าจะไปหยิบถุงมันฝรั่งทอดที่บ้านก่อน หลังอาหารกลางวัน ครูว่าเพื่อนผมดูหน้าเศร้าๆ ผมถามว่ามีอะไรหรือเปล่า เขาตอบว่าเขาลืมผมจึงเอาไปให้เขา ครูว่าพูดว่า “นั่นเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ฉันเคยได้รับที่โรงเรียน”

เดอรัม เอ็ม, อายุ 11 ขวบ, รัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

